حدیث رافع بن سنان در اختیار دادن به کودک برای انتخاب یکی از پدر و مادرش به هنگام جدایی آنها به سبب اسلام آوردن یکی از ایشان.

از رافع بن سنان روایت است که وی مسلمان شد و همسرش از اسلام آوردن خودداری کرد؛ پس نزد رسول الله صلی الله علیه وسلم آمد و گفت: دخترم از شیر گرفته شده یا شبیه از شیرگرفته ها می باشد. و رافع گفت: دخترم؛ بنابراین رسول الله صلی الله علیه وسلم به رافع فرمود: «اقْعُدْ نَاحِيَةً»: «در گوشه ای بشین». و به همسرش فرمود: «اقْعُدْ نَاحِيَةً»: «در گوشه ای بشین». و کودک را در بین آنها نشاند. سپس به پدر و مادرش فرمود: «ادْعُوَاهَا»: «او را صدا بزنید». این بود که کودک به سوی مادرش میل کرد، پس رسول الله صلی الله علیه سلم فرمود: «اللَّهُمَّ اهْدِهَا»: «یا الله، این کودک را هدایت کن». لذا به سوی پدرش میل کرد و پدرش او را گرفت.

[صحیح است] [به روایت نسائی - به روایت ابوداوود - به روایت احمد]

حدیث مذکور با مضمون خصومت و دعوای مربوط به حضانت می باشد؛ چنانکه زن و شوهری - که شوهر مسلمان شده و زن کافر مانده است - در مورد حضانت کودک شان اختلاف کرده و دعوای خود را جهت قضاوت نزد رسول الله صلی الله علیه وسلم می آورند؛ و رسول الله صلی الله علیه وسلم کودک را در بین انتخاب یکی از پدر و مادر مختار می کند که مادرش را که کافر است، انتخاب می کند؛ لذا رسول الله صلی الله علیه وسلم دعا می کند که الله متعال این کودک را به انتخاب درست هدایت کند و الله متعال دعای پیامبرش را اجابت می کند و کودک در نهایت پدر مسلمان را انتخاب می کند. و این یعنی باقی ماندن کودک تحت سرپرستی و حضانت کافر خلاف هدایت الهی می باشد. چون هدف از حضانت، تربیت کودک و دفع ضرر و زیان از او می باشد؛ و بزرگ ترین بخش تربیتی او، محافظت از دین وی و مهمترین دفاع از وی، دور کردن او از کفر می باشد. اما زمانی که کودک در حضانت کافری باشد، در دینش دچار مشکل می شود و او را با آموزش دادن کفر و تربیت کردن بر اساس آن، از اسلام خارج می کند؛ و این بزرگ ترین ضرر می باشد. و حضانت جهت حفظ فرزند ثابت می گردد، لذا به هیچ وجه جایز نیست به گونه ای باشد که هلاکت وی و نابودی دینش را به دنبال دارد.

http://sunnah.global/hadeeth/fa/show/58191